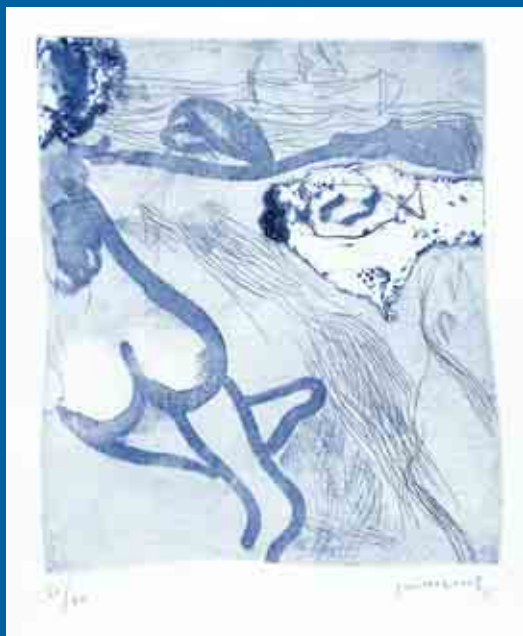

La CAM es complau a oferir al públic aquesta col·lecció de gravats, en què el Guinovart gravador ens proposa la seva visió particular d'elements com la natura, el camp i la terra. Aquests elements constitueixen una plataforma transcendent en el seu entorn vital i, consegüentment, influeixen de manera determinant en la seva expressió plàstica i generen un diàleg viu que queda palès en moltes de les seves obres.

Caja Mediterráneo

Sense títol (1995)

Exposicions CAM

Tortosa

Del 8 al 31 de maig de 2009

Sala Antoni Garcia
Antic Escorxador
Av. Felip Pedrell, 5

Horari:

De dimarts a divendres de 18 a 20 h
dissabtes de 12 a 14 h i de 18 a 20 h
diumenges i festius de 12 a 14 h

Exposicions CAM

TERRA MEMÒRIA GUINOVART

Imprés en paper reciclat. CAM contribueix a la defensa del medi ambient.

L'any 1951 vaig fer els meus primers aiguafort. Va ser una carpeta amb deu gravats sobre García Lorca. Vaig treballar en unes condicions molt precàries: manca de materials, sense espai, sense cubetes. Vaig fer el gravat al lavabo i en compte d'àcid nítric vaig usar sulfurant. Es van produir unes explosions monumentals sobre el zinc que van resultar molt satisfactòries. Des d'aquesta data, tot el que fa referència al gravat en totes les diferències de procediment i llenguatge m'ha motivat molt: aiguafort, vernís bla, punta seca, carborúndum, litografia, serigrafia.

Sempre he gravat d'una manera poc ortodoxa: treballant en situació límit, amb llibertat, amb improvisació, supeditat al mandat del suport (zinc, coure, ferro, llauna, fusta).

Intento viure el gravat des de dins, des del material, amb un diàleg coherent amb el seu llenguatge. Gravar és arrapar, és expressió, desig, sorpresa, sempre a l'espera de l'última paraula, que ens la donarà el tòrcul. És com la ceràmica, de la qual no sabem res fins que el foc sentència.

El gravat, a diferència de la pintura, ens dóna un estat il·lusori permanent en la seua inseguretat. La pintura, a mesura que es va construint, té un cert control globalitzat més o menys conscient. El gravat és una moneda: la cara et dóna la il·lusió; la creu, màgia i misteri.

Gravar és interioritzar; és pulsio immediata; és com el grafit, molt pròxim a un sentiment anònim; és somiar; és somni constant que només desperta quan el gravat ix del tòrcul, i és llavors quan tens frustració o alegria.

El gravat no necessita el color, el somni tampoc el necessita. El color apareix quan despertem. El color forma part global d'equilibri en la nostra vida, és una part de la nostra roda. En la fotografia o en el cinema el color és una irrealitat. Existeix abans el color que l'expressió, és el distanciament entre l'home i l'artifici. Dins del fet natural,

l'home està dins del color, forma part del color, és per això que no ens hi fixem. En el cinema i la fotografia l'expressió és acolorida. Jo dic això i m'adono que acolorixo gravats i llests. A partir d'ara procuraré ser més coherent amb el que penso i el que faig.

Miró, que fou un extraordinari gravador, en una de les sèries que feia de tant en tant a Barcelona, després d'una prova de gravat en negre va dir a un dels seus ajudants: «Xic, no sé per què volen que hi pose color».

He gravat molt i tinc moltes ganes d'incidir-hi. Moltes vegades intento dur la intensitat del gravat a la pintura, dur l'arrapada, aquesta expressió de supervivència i presència.

Goya, el gran monstre, sempre ens va demostrar la profunda i existencial expressió de l'home en tots els seus gravats i pintures negres.

Josep Guinovart
Castelldefels, maig de 1995

1. Desde la boca-marge (1989) 2. Terra i espais (1989) 3. Cap i camp (1989) 4. Joc a terra (1982) 5. L'amor i l'espina (1986) 6. Figueres (1989) 7. Figueres II (1989) 8. Fang 2 (1982) 9. Cal i blau (1982) 10. Cal i ritme (1982) 11. Terra i memòria (1995) 12. Blaus finestres (2003) 13. Blaus finestres (2003) 14. La joie de vivre (1997) 15. Sin título (1996)